

Masal 2 Bölüm 4

– Nizamettin · 22 Mayıs 2017

Küçük oğul affetmiş her iki kardeşini,
“Demiş ki husumetin bırakalım peşini.

Düşmanlık taslar isek iyi olmaz sonumuz,
Sonra onulmaz derde, düşer güzel yurdumuz.

Ülkenin yurttaşları büyük zararlar görür,
Maazallah sonunda üçe dörde bölünür.

Bu güzel ülkemizde kardeş kardeş yaşarız,
Her şeyi adaletle dürüstçe paylaşıyoruz.”

Kral çok mutlu olmuş gururlanmış oğluyla,
Hele ki toruncuğu doyurmuş mutluluğa.

Büyük oğul büyük kız Ortanca ortancayla,
Evlenmiş mutlu olmuş en nihayet onlarda.

Kral düşünüyormuş yerime kim geçecek,
Göçmeden ahirete tayin eylemem gerek.

Gönlü küçük oğuldan olduğu halde yine,
Gölge düşmesin diye kendi adaletine.

“Eşit şartlar yaratıp onları denemeli,
En fazla hak edene krallığı vermeli.”

Her birini bir ile göndermiş vali kılmış,
“Nasıldır idareniz hele göreyim” demiş.

“Kim nerde ne yapacak davranışı nasıldır?
Acep yavrularımın hangisi en asıldır?”

Küçük oğul adalet ve haktan vazgeçmemiş,
Kardeşleriye halkı acımadan ezermiş.

Onların illerinde mutlu insan kalmamış,
İşkence ve haksızlık had safhalara çıkmış.

En ağır vergilerle inliyorken vatanı,
Servetlerine servet katmışlar iki kardeş.

Zavallı halkın artık kalmamış hiçbir gücü
Demişler aramızda seçmeliyiz bir sözcü.

Derdimizi tez elden açmalıyız krala,
İşimiz tam bitmeden gücümüz varken hala

Toplamışlar bir heyet gelmişler payitahta,
Beklemişler sarayın kapısında üç hafta

Çünkü kral ağır bir hastalığa tutulmuş,
İyi olması için birkaç aydır uyurmuş.

Neden sonra uyanmış vezirleri toplamış,
Vezirler o uyurken olanları anlatmış.

Biri demiş hünkârım bir heyet sizi bekler,
İlla kralımızla görüşmeliyiz derler.

Bizler çok ısrar ettik bir şey söylemediler,
Haftalardır kapıda size dua ettiler.

Kral demiş heyeti tez huzura alsınlar,
Ne imiş arzuları bizlere anlatsınlar.

Çözelim vatanın ne problemi varsa,
Vazifemiz bu bizim kral vardır halk varsa.

Heyet sözcüsü bütün olanları anlatmış,
Kral ve vezirleri hüngür hüngür ağlatmış.

Büyük evlatlar halka çokça zulüm çektirmiş,
Duydukça olanları şaşırılmış hayret etmiş.

Oysa kral halkına kral değil babaymış.
Çocukları kralı oldukça utandırmış.

Vezirlerine dönmüş “siz nerde uyudunuz?
Nerdeyse dağılacak bu güzelim yurdumuz.

Vatandaş inliyorken zalimlerin elinden,
Haberiniz olmamış neden söyleyin neden?

Vali edip onları mahsustan verdim yetki,
Hata sizin değildir; iş midir bu benimki.

Nasıl ümit bağladım; aklıma lanet olsun,
Her iki oğlum derhal huzuruma çağrılın.

Tez gelsinler hesabı kapatmalı mazlumun
Allah'ı var mazlumun zulmü varsa zalimin.”

Nihayet haber gitmiş zalimlerin iline,
Yeni valiler gelmiş onların yerlerine.

Zavallı halk oh çekmiş, rahat bir nefes almış,
İki zalim kralın huzuruna yollanmış.

Neden sonra gelmişler Kralın huzuruna,
Kral bakmamış dahi onların yüzlerine.

Gürlemiş hiddet ile “Nedir bu yaptığınız?
Neden böyle zalimlik ve alçaklık yaptınız.

Mazlum halklı ezdiniz yaktınız ağlattınız,
Nedir bunun sebebi? Durmayın anlatınız.

Yurttaş Per perişan aç açık yaşattınız,
Sizler zenginliğinize zenginlikler kattınız.

Bir gün bunun hesabı sorulmaz mı sandınız,
Utaniyorum sizden nasıl insanlarsınız.?”

Kardeşler kem küm edip gevelerlerken lafı,
Kral demiş “anladım anlattığınız kâfi.

Sizin hiç bir yetkiniz yoktur artık ülkede,
Yüzünüze vurdunuz utançtan kara leke.

Eğer benim evladım olmasaydınız sizler,
Yeriniz olacaktı en karanlık dehlizler.

Size ağır cezalar vermedim dua edin,
Görünmeyin gözüme hemen defolun gidin.”

Çocukları canlarını kurtarıp sevinmişler,
Büyük bir utanç ile evlerine gitmişler.

Ülke yine o güzel günlere geri dönmüş,
Halkın asılan yüzü mutluluğa bürünmüş.

Gökten henüz üç elma düşmemiş başlarına
Masalımın devamı belki gelir yarına.